

Udskriftsdato: 21. december 2025

KEN nr 9015 af 12/01/2021 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2020-80-0523

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2020-80-0523

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2020-80-0523

Politiken får ikke kritik for kronik

Politiken bragte i juni 2020 en kronik om kronikørens oplevelse af forløbet forud for og efter at være blevet frifundet for tiltalen om voldtægt af en kvinde, herunder blandt andet en ”toneangivende redaktør på et kendt netmedies” ageren i den forbindelse. Den omtalte redaktør klagede til Pressenævnet over, at kronikken indeholdt krænkende oplysninger, som hun ikke blev forelagt. Nævnet fandt ikke grundlag for at udtale kritik. Nævnet lagde blandt andet vægt på, at udsagnene klart fremstod som kronikørens vurdering, der ikke overskred de vide rammer for frisprog i kronik, og at personens navn ikke på noget tidspunkt i kronikken blev nævnt.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over kronikken *”Jeg er uskyldig, og jeg har rettens ord for det, men jeg vil ikke længere finde mig i at være kendt som ’voldtægtsmand’”*, som blev bragt den 18. juni 2020 på Politikens netavis politiken.dk, idet hun mener, at god presseskik er tilsidesat. Kronikken blev den 19. juni 2020 bragt i Politikens trykte avis under overskriften *”Frikendt for voldtægt, men dømt for evigt”*.

[Klager] har klaget over, at kronikken indeholder krænkende oplysninger, som hun ikke har fået forelagt.

1 Sagsfremstilling

Den påklagede kronik

Politiken bragte den 18. juni 2020 kronikken *”Jeg er uskyldig, og jeg har rettens ord for det, men jeg vil ikke længere finde mig i at være kendt som ’voldtægtsmand’”* på Politikens netavis politiken.dk. Kronikken blev bragt under bjælken ”KRONIKEN”. Kronikken har følgende underrubrik:

”Det er stort set umuligt at blive rensat for mistro og mistænkeliggørelse, når man er blevet beskyldt for voldtægt. Jeg ved det, for jeg har prøvet det på egen krop: at blive frikendt i retten og derefter blive udskammet, stigmatiseret og lagt for had.”

Af kronikken fremgår følgende:

”For knap tre år siden endte jeg i mit livs mareridt. Jeg blev ud af det blå anklaget for voldtægt af en tidligere veninde, som jeg havde været sammen med en sommeraften hjemme hos mig. En måned efter blev jeg ringet op af en politimand, som fortalte, at jeg var blevet anklaget for voldtægt.

I det øjeblik var det, som om jorden forsvandt under mig. Jeg var i chok, handlingslammet og knust, for hvordan kunne noget, som jeg ikke kunne opfatte som andet end gensidig frivillighed fra os begge, endte ud i en anklage om voldtægt?

Jeg forstod det ikke og forstår det fortsat ikke.

Det har været en meget omdiskuteret sag især i medie- og journalistverdenen, fordi det påståede offer er debattør og forkæmper for samtykkelovgivningen [Person A]. En kvinde, en tidligere veninde, som ændrede mit liv, fra den dag hun anmeldte mig.

Efter et modbydeligt forløb, hvor jeg skulle påvise min uskyld, og et halvt års ventetid mellem min sigtelse og det første retsmøde, blev jeg frikendt af en enig byret. Frikendt for noget af det groveste, man kan blive beskyldt for, og som jeg aldrig har gjort.

Jeg troede, at jeg efter frikendelsen og statsadvokatens afgørelse om ikke at anke, kunne begynde at lægge sagen bag mig.

Men hvor jeg troede, at sagen sluttede i byretten, viste det sig, at det blot blev begyndelsen, for derfra blev det kun værre.

Startskuddet lød på Kvindernes Internationale Kampdag. Den aften breakede [Person A] og hendes kommunikationsrådgiver for første gang nyheden på sociale medier, om at jeg – dog uden navns nævnelse – skulle have voldtaget [Person A]. Fra den aften af gik jeg fra at være den 'uskyldige' og 'frikendte' til konsekvent på diverse sociale medier at blive omtalt som 'gerningsmanden' og 'voldtægtsmanden'. Begge dele ofte skrevet i versaler, så betydningen ikke var til at tage fejl af.

[Person A] har ligesom jeg selv en baggrund i kommunikationsverdenen, og vi delte derfor netværk. Et netværk, som hun efter dommen aktivt kastede sig over og med overlagte kommunikationsgreb sammen med sin kommunikationsrådgiver forsøgte at vende mod mig ud fra hendes egen udlægning af den sag, som retten ikke havde fundet beviser for at bekræfte.

På en del af hendes opslag på sociale medier støttede flere nuværende og daværende folketingspolitikere hendes sag blindt. Vel at mærke folketingspolitikere, som burde kende og forstå magtens tredeling og respektere en enstemmig byretsafgørelse.

Det blev starten på en lang smædekampagne, hetz og udskamning af min person – både i det offentlige rum og på de sociale medier. Blandt andet ført an af en fremtrædende kommunikationsrådgiver, som ret frembrusende truede med at møde op til alle mine debatter på Folkemødet og råbe, at her står gerningsmanden, der er blevet anklaget, sigtet og frikendt for voldtægt.

Også domsafgørelsen blev fortolket, formidlet og fordrejet til at gøre mig skyldig i både vold og mishandling. Har man blot en smule juridisk kendskab til, hvordan domme skal læses, vil man hurtigt kunne konstatere, at det på ingen måde er tilfældet. I mine øjne er den udlægning, [Person A] og andre har turneret med, en bevidst manipulatorisk udlægning af afgørelsen, drejet til deres fordel. Det har sat sig meget dybe spor hos mig og haft store og alvorlige konsekvenser i mit liv igen og igen at blive konfronteret med så grove manipulationer.

I kølvandet på flere aktioner kom der flere opslag og hints rettet mod min branche. Det gjorde det klart for mig, at en hel personkreds strategisk havde koordineret en intensiv smædekampagne mod mig. En eller flere i denne personkreds sendte mit navn i omløb for at udbrede det, der føltes som en personlig vendetta.

Også en toneangivende redaktør på et kendt netmedie satte en kæde i gang af grænseoverskridende rygter og historier uden hold i virkeligheden, blandt andet at jeg skulle have været frikendt i to andre lignende voldtægtssager, og at jeg skulle have haft en voldelig adfærd over for tidligere kærester – flere af dem blev endda ringet op og spurgt direkte. Fuldstændig grundløse beskyldninger sendt i omløb i større netværk. Og lad mig én gang for alle slå fast med syvtommersøm: Nej, jeg har aldrig været anklaget eller sigtet for nogen former for lovovertrædelser før denne sag.

Det var, som debattør [Debattøren] engang skrev: »Du er skyldig, til det modsatte aldrig bliver bevidst«. Selv om jeg blev enstemmigt frikendt, og sagen ikke blev anket, så er jeg for altid skyldig i deres øjne. Det skulle så mange som overhovedet muligt vide, og fortællingen skulle gerne spredes, så den i folkemunde til sidst opnåede en sandhedsværdi.

Jeg har i årevis været i journalist- og kommunikationsverdenen. Det er min arbejdsplads. Det er der, jeg har en stor del af mit netværk og omgangskreds. Det er som en lille landsby, hvor alle kender alle. Her skulle jeg være brændemærket og udstødt.

Men det værste og mest modbydelige træk kom fra en anden involveret tidligere ven, hvis kone var og er gode venner med [Person A]. Han tog ukritisk sin kones parti og skrev syv måneder efter min frikendelse en længere klumme, hvori han kastede modbydelige påstande i spalterne. Ligesom påstandene fra det føromtalte netmedies redaktør var de både urigtige og utrolig sårende, for vi var gamle venner, og jeg havde aldrig troet, at han kunne få sig selv til at fremføre med så grove og grundløse beskyldninger uden nogen form for dokumentation.

Han påstod blandt andet, at jeg over for ham skulle have indrømmet, at jeg havde begået overgreb mod [Person A]. En absurd påstand, for hvorfor skulle jeg indrømme noget, som jeg ikke havde gjort – og som i så fald vel også ville have været dokumenteret i den efterfølgende retssag? Det gav jo ingen mening.

Men argumenterne faldt godt sammen med resten af den daværende smædekampagne, og nærmest ingen stillede derfor spørgsmålstejn ved det. Han skrev endvidere, at jeg var millimeter fra at blive dømt. Igen helt ubegrundet, for man kan ikke gradbøje en dom. Enten er man skyldig, eller også er man uskyldig. Men igen stillede nærmest ingen spørgsmålstejn ved det, for det passede godt ind i den fortælling, som vandt frem.

Disse nedslag er blot par et par eksempler på, hvordan gruppen bag smædekampagnen forsøgte og lykkedes med at fordreje virkeligheden og miskreditere mig på alle tænkelige måder. Sæsat med kommunikative greb, som jeg om nogen kender til, men som jeg aldrig i min vildeste fantasi havde forestillet mig skulle blive brugt mod mig.

En sag, som ikke kun blev ført frem i relation til min person, men som også blev afgørende for den nationale politiske debat om voldtægt og samtykke i general forstand. Pludselig var rammen så stor, at uanset hvad jeg på det tidspunkt sagde, så lyttede ingen. Hendes version af historien passede nemlig bedre ind i fortællingen om den endeløse række af voldtægtssager, hvor gerningsmanden er gået fri, fordi lovgivningen er mangelfuld – hvilket den utvivlsomt er. Det har jeg selv råbt op om i årevis. Men at opleve sin egen fortælling og sin egen person blive taget som gidsel i en sag med det formål at bygge et fundament op, det var simpelthen uvirkeligt. Særligt fordi fortællingen er fordrejet.

Som det tydeligt blev dokumenteret i retssagsforløbet, så skyldtes frikendelsen ikke kun manglende dokumentation. Det skyldtes det tynde grundlag med manglende sammenhænge mellem forklaringer og fakta og omstændigheder i forløbet.

Jeg har stor respekt for [Person A]s kamp og hendes rolle som bannerfører for en ny voldtægtslovgivning herhjemme. Det er en vigtig dagsorden – og en tiltrængt debat. En samtykkelov, som baserer sig på frivillighed, for det er bekymrende, at der er så mange voldtægtsanmeldelser hver eneste år, så få sigtelser og endnu færre domsfældelser.

Jeg har selv i mange år kæmpet – også efter min frikendelse – for social retfærdighed, for ligestilling, samtykke og kæmpet mod sexismen. Jeg forstår den opsparede vrede mod skævvridningen i vores samfund mellem generationer. Det er godt, der bliver taget et opgør med det.

Men præmissen er helt forkert, når [Person A] og flere andre i hendes omgangskreds har forsøgt at løfte en vigtig principiel debat ud fra en ikkesag, ud fra en konstrueret platform, hvor hun ovenikøbet har en dom imod sig. Men hun har så let som ingenting kunnet påstå, at dommen er forkert og baseret på en mangelfuld lovgivning.

Hvis folk og journalister ville besvære sig blot en smule med at gennemse sagsakterne, så vil de hurtigt se, at der ikke er grundlag for de udokumenterede påstande.

Eksempelvis kunne man undre sig over, at hun blandt andet har gentaget igen og igen, at hun var udsat for voldsomme skader og livsfarlig vold, når fakta er, at jeg aldrig hverken har taget kvælertag eller halsgreb på hende, hvilket der – hvis man læser både domsafgørelsen og rapporten fra Center for Seksuelle Overgreb på Rigshospitalet – heller ikke er belæg for at påstå.

Men jo mere de vilde historier blev og bliver gentaget i medierne og på sociale platforme, jo mere sandhedsværdi får de. Ord er med til at skabe virkeligheden. Det ved jeg som kommunikatør, og det vidste og ved [Person A] som kommunikatør. Derfor er udskamning og delegitimering af et andet menneske et enorm effektivt våben, for rygterne spreder sig, og varige myter opstår.

Jeg har valgt at stå frem ved navns nævnelse for første gang, fordi det på ingen måde kan være rimeligt, at nogle mennesker sætter sig for at ødelægge et andet menneskets liv, blot fordi de ikke er enige i en dom.

Jeg har været anklaget for noget, jeg aldrig har gjort. Jeg er uskyldig, og jeg har rettens ord for det. Men jeg har ikke villet forplumre en vigtig debat om voldtægtslovgivningen, og jeg har efter bedste evne forsøgt at beskytte min søn og min familie.

Men min søn er nu gammel nok til at kunne rumme min historie, og jeg vil derfor ikke længere se til, mens sagen spinnes og lægges til grund for en uhyre vigtig debat, når den er en fordrejet konstruktion. Der må være en grænse. Jeg har derfor valgt at stå frem her i Politiken og i TV 2 i en udsendelse om de menneskelige konsekvenser af udskamningen og det at blive offer for en kampagne mod et større formål. Ikke for at sætte fokus på mig selv eller [Person A]s sag. Nej, for at sætte fokus på de kræfter, som i mange henseender og i egen interesse mudrer billedet til og ender med at spænde ben for vigtige dagsordenener.

Jeg står frem, fordi jeg på egen krop har oplevet at blive udsat for det, som jeg igennem 20 år har kæmpet for: at alle mennesker har ret til at blive hørt, at alle stemmer har et værd, og at vi skal insistere på nuancerne, for i stort set alle andre politiske sager kan vi åbent drøfte detaljer, nuancer og forskellige perspektiver. Det synes ikke at være tilfældet på voldtægtsområdet.

Det er noget så uholdbart, for emnet er stadig enormt tabubelagt, nu blot med omvendt fortegn. Derfor får miskrediteringen for mig – og andre uskyldige i samme situation – enorm store sociale og menneskelige konsekvenser.

Der vil altid hænge en sky af mistanker over mig og andre i samme situation. Det sker, når man bliver ved at blive stemplet som 'forbryder'. Når man bliver ved med at bruge ord som 'voldtægtsoffer', 'voldtægtsoverlever', 'gerningsmand' og 'voldtægtsmand'. Selv om en person er blevet frikendt af alle tre dommere, så underkender man helt bevidst fakta og retssamfundet i sin helhed. Det vil jeg ikke acceptere længere, og jeg vil i den vigtige sags tjeneste ikke acceptere, at vi ikke forholder os til det.

Det her er min historie. Måske er det harakiri at stå frem, for det ville være langt nemmere at blive anonym på et område, som er så betændt, og hvor der kun er plads til de mest yderliggående budskaber. Men jeg vælger det alligevel, vel vidende at jeg kan blive udsat for endnu en smædekampagne.

Jeg kan derfor kun opfordre til at se TV 2-dokumentaren, hvor [Person A] og jeg medvirker. Overvej også sammenhængen mellem de mange fortællinger og den juridiske dom – og vurdér så rimeligheden i at udskamme mig, blot fordi man er uenig i min frikendelse. ”

Til kronikken er indsat et billede af en mikrofon i et retssagslokale. Billedet er ledsaget af følgende tekst:

”FRIFUNDET. Københavns Byret fandt det ikke bevist, at Kronikøren »ved anvendelse af forsætlig vold eller trussel om vold tiltvang sig samleje eller andet seksuelt forhold«, hedder det i domsbogsudskriften. ”

Til kronikken er endvidere indsat følgende tekst nederst fremhævet med kursiv:

”Replik fra [Person A]:

»Politiken viderebringer med denne Kronik en række usande og yderst krænkende påstande om den voldtægtssag, jeg var forurettet i og mod min person. Det er beklageligt, og jeg kommer selvfølgelig til at gendrive disse påstande offentligt. Jeg vil nemlig til enhver tid stå ved mine forklaringer afgivet til politiet og i retten under strafansvar. Jeg har aldrig været mistænkt for falsk forklaring eller falsk anmeldelse. Jeg har tidligere opfordret den frifundne til at gå til politiet med sine anklager mod mig om kriminelle handlinger, som falsk anmeldelse eller falsk forklaring jo er, i stedet for at fremsætte dem offentligt. Det ønsker han ikke. Jeg vil derfor selv videresende hans forsøg på offentlig anklage mod min person til myndighederne.

Jeg er stolt af mit arbejde for at ændre både voldtægtslov og systemet håndteringer af voldtægtssager, som jeg påbegyndte efter domsafsigelse, da det stod klart for mig, at systemet havde svigtet mig. Den frifundne er som person ubetydelig i min kamp, og jeg synes, at det er bemærkelsesværdigt, at både han selv og nogle medier har behov for at gøre ham til hovedperson i stedet for udfordre det system, som jeg retter min kritik mod. Måske forklarer den tendens, hvorfor de problemer vi har i Danmark, har stået på så længe, som de har«. ”

Politiken bragte den 19. juni 2020 kronikken ”*Frikendt for voldtægt, men dømt for evigt*” i Politikens trykte avis i sektion 2 (Kultur), side 5-6 (Debat). Kronikken blev ligeledes bragt under bjælken ”KRONIKEN”, og kronikkens indhold er enslydende med indholdet af den påklagede kronik ”*Jeg er uskyldig, og jeg har rettens ord for det, men jeg vil ikke længere finde mig i at være kendt som ’voldtægtsmand’*” bragt den 18. juni 2020 på politiken.dk.

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 2. juli 2020.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

Forelæggelse

[Klager] har anført, at kronikken indeholder krænkende oplysninger, som hun ikke er blevet forelagt.

[Klager] har henvist til følgende afsnit, hvor hun er omtalt som en ”toneangivende redaktør på et kendt netmedie”:

”Også en toneangivende redaktør på et kendt netmedie satte en kæde i gang af grænseoverskridende rygter og historier uden hold i virkeligheden, blandt andet at jeg skulle have været frikendt i to andre lignende voldtægtssager, og at jeg skulle have haft en voldelig adfærd over for tidligere kærester – flere af dem blev endda ringet op og spurgt direkte. Fuldstændig grundløse beskyldninger sendt i omløb i større netværk.”

[Klager] har oplyst, at Politiken har bragt en kronik, hvori kronikkens skribent, [Kronikøren], argumenterer for, at han efter en retssag, hvor han stod anklaget for voldtægt af [Person A] og blev frifundet, har været udsat for en udskammelse af en folkedomstol anført af [Person A] med bistand fra andre. Kronikken blev bragt som optakt til et dokumentarprogram på TV 2 den 18. juni 2020 i ”Station 2” om voldtægtssagen, hvor både [Person A] og [Kronikøren] medvirker.

[Klager] har hertil bemærket, at hun aldrig har nævnt [Kronikøren] ved navn offentligt, indtil han besluttede sig for at træde frem i TV 2s program samt i Politiken og på sin egen offentligt tilgængelige Facebook-side. [Klager] har aldrig kontaktet [Kronikøren]s tidligere kærester, men flere kvinder har kontaktet hende med påstande om overgreb. Disse påstande har [Klager] ikke omtalt offentligt ej heller har hun sendt ”grundløse beskyldninger i omløb i større netværk”.

[Klager] har ikke anfægtet [Kronikøren]s ret til at komme til orde i en kronik, men hun har anfægtet, at Politiken undlader at følge god presseskik ved ikke at forelægge hende teksten samt lade hende komme til orde.

Et argument om, at der findes flere ”toneangivende redaktører for velkendte netmedier” i Danmark end [Klager], og at hun derfor var anonymiseret i teksten i en grad, der gør det rimeligt ikke at forelægge hende teksten med beskyldningerne imod hende, svækkes afgørende af, at [Kronikøren] senere i kronikken skriver til Politikens læsere: *”Jeg kan derfor kun opfordre til at se TV 2-dokumentaren, hvor [Person A] og jeg medvirker.”*

I TV 2s dokumentar den 18. juni 2020 i ”Station 2” bliver [Klager] nævnt ved navn som journalist og redaktør, som den eneste af slagsen, ligesom hendes medie, [Netmediet], bliver vist tidligere i programmet.

I udsendelsen fremvises et brudstykke af en privat besked, som hun har afsendt på det sociale medie, Messenger, til én person, som en del af en privat diskussion, der blandt andet kom til at handle om anklager fra andre kvinder mod [Kronikøren].

I TV 2-programmet erkender [Kronikøren], at en anden kvinde er gået til politiet med anklager om overgreb, hvor han blev afhørt. TV 2 henvendte sig til [Klager] før udsendelsen af programmet, fordi de gerne ville forelægge hende beskeden. Berlingske bragte den 20. juni 2020 en artikel om samme sag, hvor de også forelagde teksten for hende. [Klager]s kommentar blev offentliggjort på samme side, som deres artikel.

[Klager] afviste over for TV 2 at kommentere på indholdet af en besked, som efter hendes opfattelse repræsenterer et brud på brevhemmeligheden og opfordrede programmet til ikke at gøre brug af beskeden. [Klager] bad også TV 2 Jura om oplysninger om, hvor de havde beskeden fra. De skrev til hende, at ”modtageren af beskeden” havde sendt den til TV 2. [Klager] har oplyst, at modtageren af hendes private besked er Politikens kronikredaktør, [Kronikredaktøren]. Der findes kun en besked, en afsender og en

modtager. [Klager] har henvist til et skærbillede af beskeden på TV 2s hjemmeside om programmet, hvor hun også nævnes ved navn.

[Klager] har bemærket, at Politiken har forelagt kronikken for [Person A], der har rettet flere faktuelle fejl, som har at gøre med hende og med sagen i et genmæle, ligesom Politiken også har interviewet hende. Andre hænges imidlertid ud i kronikken uden at have haft teksten forelagt, også selv om der netop er tale om oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende – heriblandt for [Klager].

[Klager] har efter kronikken og udsendelsen modtaget beskyldninger og trusler, er blevet beskyldt for at løbe med sladder samt at forsøge at påvirke en ”journalist ved et landsdækkende medie”, som var den beskrivelse, TV 2 valgte om [Kronikredaktøren], uagtet at deres konversation var 100 % privat, og uagtet at hverken han eller [Klager] har beskæftiget sig med sagen på de medier, de arbejder på. Den valgte anonymisering i Politikens kronik har – som det kunne forventes – ikke haft effekt.

[Klager] har forstået, at [Kronikredaktøren] overlod redigeringen af den konkrete kronik til sin kollega, debatredaktør [Debatredaktøren], fordi [Kronikredaktøren] anså sig selv for at være ”inhabil”. Denne oplysning bekræfter for [Klager], at Politikens redaktionelle ledelse var fuldt ud klar over kronikredaktørens involvering i [Kronikøren]s sag; at [Kronikredaktøren] var en aktiv kilde til TV 2s program ved at have delt privat korrespondance fra [Klager] med programmet, før kronikken blev bragt. Det er en yderligere grund til at forelægge teksten for [Klager].

Det forekommer [Klager] ganske usandsynligt, at Politiken ”først sent i redigeringsforløbet” fandt ud af, at dokumentarudsendelsen på TV 2 blev udsendt samme aften af to grunde: For det første fordi skribenten i kronikken udtrykkeligt opfordrer læserne til at se med: *”Jeg kan derfor kun opfordre til at se TV 2-dokumentaren [...]”*. Det er som nævnt i denne TV 2-udsendelse, at [Klager] navngives og dermed nemt kan genkendes. For det andet fordi Politikens kronikredaktør som nævnt er kilde til det omtalte program. Han udleverede en privat Messenger-besked, brød brevhemmeligheden og gav [Klager]s navn til TV 2 mod hendes ønske. Dette er bekræftet skriftligt til [Klager] fra TV 2 Jura med kopi til nyhedsdirektør [Nyhedsdirektøren]. Om Politikens chefredaktør var klar over, at Politikens kronikredaktør var kilde til TV 2-programmet om samme voldtægtssag, kan [Klager] selvsagt ikke vide noget om, men hun ved, at kronikredaktøren erklærede sig inhabil af netop den grund, og dermed må chefredaktøren også hæfte for sin ansatte redaktør, der nemt via en anden debatredaktør kunne have forelagt [Klager] teksten og bedt hende om en kommentar.

2.2 Politikens synspunkter

Forelæggelse

Politiken har anført, at god presseskik fuldt ud er iagttaget. [Klager] bliver i den påklagede tekst alene omtalt som ”en toneangivende redaktør på et kendt netmedie”, hvilket i betragtning af antallet af netmedier gør det umuligt at identificere hende for læsere, der ikke allerede kender sagen og dens personkreds.

Politiken har påpeget, at den påklagede tekst af [Kronikøren], ganske som andre subjektive tekster tydeligt fremstår som skribentens personlige udlægning. Det er alment anerkendt, at tekster af den art i langt videre omfang end nyhedsartikler og lignende reportager kan indeholde vurderende, kommenterende og subjektive betragtninger.

De vejledende regler for god presseskik slår fast, at en part skal kunne imødegå et angreb på samme måde, som det er bragt, hvilket efter Politikens praksis indebærer, at den angrebne part vil have ret til at svare i en kronik. Dette har [Klager] tilsyneladende ikke ønsket.

Politiken har i øvrigt understreget, at kronikken ikke blev bragt som en optakt til TV 2s dokumentar om samme sag. Politiken blev først meget sent i redigeringsforløbet klar over, at der var en dokumentarudsendelse på vej og har på ingen måde haft kontakt til TV 2 under forløbet.

Politiken har bemærket, at det i øvrigt kan undre, at [Klager], som mener, at hun er blevet eksponeret uberettiget, i stedet for at henvende sig til Politiken, har forøget den eksponering, hun mener, har fundet sted, meget væsentligt ved at stå offentligt frem i en artikel om sagen bragt den 19. juni 2020 på Journalistens netavis journalisten.dk

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Mads Sandemann, Ulrik Holmstrup, John Meinert Jacobsen.

Kompetence

Pressenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. medieansvarslovens § 34 og de vejledende regler for god presseskik. Spørgsmål om, hvorvidt der er sket overtrædelse af straffelovens bestemmelser om brevhemmeligheden hører under domstolene og falder uden for nævnets kompetence.

God presseskik

Forelæggelse

[Klager] har klaget over, at kronikken indeholder krænkende oplysninger, som hun ikke har fået forelagt.

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A. 3.

Af kronikken fremgår blandt andet følgende:

”For knap tre år siden endte jeg i mit livs mareridt. Jeg blev ud af det blå anklaget for voldtægt af en tidligere veninde, som jeg havde været sammen med en sommeraften hjemme hos mig. En måned efter blev jeg ringet op af en politimand, som fortalte, at jeg var blevet anklaget for voldtægt.

I det øjeblik var det, som om jorden forsvandt under mig. Jeg var i chok, handlingslammet og knust, for hvordan kunne noget, som jeg ikke kunne opfatte som andet end gensidig frivillighed fra os begge, endte ud i en anklage om voldtægt?

Jeg forstod det ikke og forstår det fortsat ikke.

Det har været en meget omdiskuteret sag især i medie- og journalistverdenen, fordi det påståede offer er debattør og forkæmper for samtykkelovgivningen [Person A]. En kvinde, en tidligere veninde, som ændrede mit liv, fra den dag hun anmeldte mig.

Efter et modbydeligt forløb, hvor jeg skulle påvise min uskyld, og et halvt års ventetid mellem min sigtelse og det første retsmøde, blev jeg frikendt af en enig byret. Frikendt for noget af det groveste, man kan blive beskyldt for, og som jeg aldrig har gjort.

[...]

Også en toneangivende redaktør på et kendt netmedie satte en kæde i gang af grænseoverskridende rygter og historier uden hold i virkeligheden, blandt andet at jeg skulle have været frikendt i to andre lignende voldtægtssager, og at jeg skulle have haft en voldelig adfærd over for tidligere kæresten – flere af dem blev endda ringet op og spurgt direkte. Fuldstændig grundløse beskyldninger sendt i omløb i større netværk.

[...]”

Det er Pressenævnets opfattelse, at en kronik i videre omfang end nyhedsartikler og lignende reportager kan indeholde vurderende, kommenterende og subjektive betragtninger, og at der derfor må indrømmes en høj grad af frisprog i sådanne artikler.

Den påklagede kronik er blevet bragt under en bjælke med teksten ”KRONIKEN”. Pressenævnet finder på baggrund heraf, at det fremgår tilstrækkeligt klart, at der er tale om en kronik. Teksten vurderes derfor efter de videre rammer for frisprog.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Klager] i kronikken er omtalt som ”en toneangivende redaktør på et kendt netmedie”.

Pressenævnet finder, at den påklagede kronik klart fremstår som et indlæg, hvori kronikøren [Kronikøren] tilkendegiver sin subjektive oplevelse af forløbet forud for og efter den omtalte retssag. Nævnet finder endvidere, at udsagnene ”satte en kæde i gang af grænseoverskridende rygter og historier uden hold i virkeligheden” og ”fuldstændig grundløse beskyldninger” klart fremstår som kronikørens vurdering, der ikke overskrider de vide rammer for frisprog i kronik. Hertil kommer, at [Klager]s navn ikke på noget tidspunkt i kronikken bliver nævnt. På denne baggrund finder nævnet ikke grundlag for at kritisere Politiken for at bringe den påklagede kronik uden forelæggelse for [Klager].

Afgjort den 12. januar 2021